

Arrest

nr. 79 966 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn en die wordt vertegenwoordigd door haar voogd X, op 15 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 december 2011 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar voogd, bijgestaan door advocaat E. DELVAUX en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op legale wijze in België aan op 29 mei 2011.

1.2. Een aankomstverklaring werd aan verzoekster uitgereikt, geldig tot 29 augustus 2011.

1.3. Na het vervallen van de aankomstverklaring kreeg verzoekster een voogd toegewezen. Op 22 november 2011 diende verzoeksters voogd een aanvraag in tot afgifte van een aankomstverklaring in toepassing van de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen.

1.4. Op 21 december 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris met betrekking tot verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Deze beslissing werd betekend op 16 januari 2012 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) X Artikel 7 alinea 1,1 E van de wet van 15.12.1980 vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. (Legale binnenkomst met paspoort op 29/05/2011, aankomstverklaring vervallen sinds 29/08/2011) Betrokkene arriveerde op 29/05/2011 in België en kreeg op basis van haar legale binnenkomst met paspoort een aankomstverklaring afgeleverd geldig tot 29/08/2011. Na het vervallen van de aankomstverklaring bleef betrokkene echter in België en kreeg vervolgens een voogd toegewezen die op 22/11/2011 een aanvraag indiende voor de afgifte van verblijfsdocumenten bij de dienst MINTEH. Tijdens een onderhoud op onze dienst dd 30/11/2011 verklaarde betrokkene niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst omdat ze daar 2 maal aangerand was geweest door een man uit Nicaragua. Deze man zou haar daarna nog herhaaldelijk bedreigd hebben. Haar ouders in El Salvador zouden niet op de hoogte zijn van de vermeende feiten, maar zouden wel instemmen met een verblijf van betrokkene hier in België, bij een vriendin van de moeder. Rekening houdend met en op basis van alle elementen in het dossier, kan men niet stellen dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk dient te situeren op Belgische grondgebied en wel om de volgende redenen. De wet van 12/09/2011, dient in eerste instantie bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. Het is duidelijk dat de wet van 12/09/2011 hier zijn doel mist en dat er bovendien geen rekening werd gehouden met de wettelijke bepalingen aangaande migratie. Er is nog steeds de mogelijkheid tot opvang en verzorging aanwezig in het land van herkomst. De ouders van betrokkene wonen en leven nog steeds in El Salvador en oefenen nog steeds de ouderlijke macht uit. Er wordt niet aangetoond dat de ouders van betrokkene niet in staat zouden zijn betrokkene op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien zoals zij dit klaarblijkelijk op heden nog steeds doen voor diens andere broers en zussen. Betrokkene verklaart trouwens tijdens haar verhoor nog wekelijks contact te hebben met haar ouders en dat dit contact zeer goed is. Betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren naar El Salvador omdat zij daar 2 maal werd aangerand en daarna werd bedreigd en dat zij bang is dat dit opnieuw zou kunnen gebeuren bij een eventuele terugkeer. Vooreerst dient opgemerkt dat het verzoek voor de afgifte van verblijfsdocumenten hier volledig berust op verklaringen en dat er is geen enkel objectief element toelaat de beschikbare informatie te bevestigen. Bovendien haalt betrokkene geen argumenten aan waaruit zou blijken dat zij geen toegang zou hebben tot overheidsbescherming in haar land van herkomst. Haar problemen zijn dus niet van die aard dat ze een duurzame oplossing in België rechtvaardigen. Een duurzame oplossing in de zin van een terugkeer naar het land van herkomst en een hereniging met de ouders is dus mogelijk. Conform het artikel 9 van het Europees Verdrag inzake de Rechten van het Kind, is er hier geen sprake van een bevoegde autoriteit die beslist heeft dat betrokkene in zijn belang dient gescheiden te worden van zijn ouders. Het algemene principe stelt dat het belang van het kind te verblijven is bij zijn ouders tenzij anders bewezen. Rekening houdend met en op basis van een analyse van alle elementen in het dossier laat niets toe dit principe in twijfel te trekken. Immers, geen afdoend en objectief bewijs wordt ons geleverd, stellende dat het belang van betrokkene zicht situeert buiten de familiale context in El Salvador. Het feit dat betrokkene hier goed wordt opgevangen en dat zij naar school gaat en het volgens de voogd goed doet op school en niet terug wil naar haar land, geven haar niet automatisch recht op verblijf. Rekening houdend met hetgeen hieraan voorafgaat en conform de specifieke bepalingen van de wet dd 12/09/2011, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn ouders en de rest van de familie. In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien beroep doen op verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM, In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende een termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Tevens werpt verzoekster de schending op van de “bepalingen van de omzendbrief van 2005

betreffende het verblijf van de NMBV (B.S. 7 oktober 2005) en van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekster betoogt als volgt:

"(...) M.b.t. de machtsoverschrijding en m.b.t. de niet-naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. I 1.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. De voogd van verzoekende partij heeft aan de afgevaardigde van de Staatssecretaris een aantal stukken en overwegingen voorgelegd (aanvraag toepassing omzendbrief van 1 5.09.2005 dd. 22.11.2011). Door aan de voogd een bevel tot terugbrenging binnen de dertig dagen van de minderjarige : een bijlage 38 te betekenen schendt de Staatssecretaris de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu vastgesteld wordt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren (hetgeen in casu niet of niet voldoende is gebeurd) om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Aan de bestuursbeslissing dient een nauwgezette belangenafweging ten gronde te liggen. ■Overzicht van het Belgisch administratief recht", Mast, 15de druk, 1999, p. 52. Verzoekende partij vindt de gevraagde nauwgezetheid niet terug in de beslissing van de CGVS. Hoe dan ook is de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk te noemen en getuigt deze niet van goed bestuur. In het belang van de minderjarige dient een duurzame oplossing nagestreefd te worden. Als het bereikt wordt, gaat het natuurlijk ook om een duurzame opvang, bij (adoptieve) ouders, familieleden of eigen woning. Volgens de omzendbrief van 2005 betreffende het verblijf van de NMBV (B.S. 7 oktober 2005) wordt onder "duurzame oplossing" verstaan: gezinshereniging de terugkeer naar het land van herkomst, met garanties op adequate opvang en verzorging van de N.B.M.V., naargelang zijn behoeften bepaald door zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij, door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij, door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties; de machtiging tot onbeperkt verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen voorzien in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen." In casu gedraagt de Staatssecretaris zich niet meer zorgvuldig, noch redelijk nu hij in casu ten aanzien van verzoekende partij, de minderjarige, een bevel tot terugbrenging uitbrengt, waarbij de Staatssecretaris geen afdoende individueel onderzoek heeft uitgevoerd naar de verklaringen van de minderjarige, dewelke stelt dat zij niet kan terugkeren naar El Salvador omdat zij daar tweemaal werd aangerand en daarna bedreigd en dat zij bang is dat dit opnieuw zou kunnen gebeuren bij een eventuele terugkeer. De Staatssecretaris vergenoegt zich ermee te stellen dat het verzoek voor afgifte van verblijfsdocumenten berust op verklaringen en dat er geen enkel objectief element toelaat de beschikbare informatie te bevestigen. De Staatssecretaris heeft m.a.w. geen enkel onderzoek gedaan naar de verklaringen van de minderjarige. Via de geëigende kanalen (Belgische diplomatieke diensten in El Salvador, medisch - psychologisch onderzoek van de minderjarige in België) had er wel degelijk een diepgaand onderzoek kunnen gebeuren naar de verklaringen van de minderjarige. Deze werd inderdaad aangerand in El Salvador, door haar buurman, dewelke een lid is van de Maras (criminele bendes) in El Salvador. Door het feit dat de minderjarige aangerand werd door een Maralid, heeft zij dit niet durven vertellen aan haar vader of aan de politie. In de cultuur van haar land zou haar vader zich hebben moeten wreken op haar aanrander, om de eer van zijn dochter te verdedigen, hetgeen een confrontatie met de Mara bende zou opgeleverd hebben, dewelke onherroepelijk zeer zware gevolgen zou hebben voor de familie van verzoekende partij en haar eigen persoon. Maras zijn gekend omwille van het zeer zwaar fysiek geweld dat zij uitoefenen op hun slachtoffers, (zie artikelen wikipedia - bijgevoegd). De Staatssecretaris neemt in casu geen enkele structurele maatregel, noch een aankomstverklaring gevolgd door een BIVR, noch een verlenging van de bijlage 38. Aldus wordt de toepassing van de omzendbrief niet meer nageleefd, waarin voorzien wordt dat in afwachting van een duurzame oplossing in het belang van de minderjarige, deze een aankomstverklaring gevolgd door een BIVR wordt toegekend, en dat de terugkeer naar het land van herkomst alleen mag gebeuren wanneer er voldoende garanties zijn op adequate opvang en verzorging van de N.M.B.V., naargelang zijn behoeften bepaald zijn door zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid. De Staatssecretaris houdt geen rekening met de argumenten van de voogd in het verzoek AKV / BVIR. De Staatssecretaris baseert

haar beslissing op de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Wet van 15.12.1980 (hieronder weergegeven) : (...)

Art.3, eerste lid, 7° wanneer hij door de Minister of diens gemachtigde geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden;

Verzoekende partij merkt op dat de aanvraag toepassing omzendbrief van 15.09.2005, ingediend werd op 22.11.2011. De artikelen 61/14 tot 61/25 werden ingevoegd in de Wet van 15.12.1980 bij Wet van 12.09.2011 om in werking te treden op 08.12.2011. De bestreden beslissing werd dan ook genomen bij toepassing van een Wet die niet in voege was op het ogenblik van de aanvraag. De bepalingen van de Wet van 12.09.2011 zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag toepassing omzendbrief door de voogd. In acht genomen de door de voogd en de minderjarige aangevoerde argumenten, is de beslissing van de Staatssecretaris - bevel tot terugbrenging - bijlage 38 - niet redelijk, noch zorgvuldig en niet in overeenstemming met de artikelen 61/14 tot 61/25 van de vreemdelingenwet. In het bijzonder schendt de Staatssecretaris artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet aangezien er geen individueel onderzoek en geen beslissing op basis van het geheel van de elementen heeft plaatsgevonden in het dossier van verzoekende partij. Er werd in casu geen onderzoek gedaan m.b.t. naar de verklaringen van de minderjarige. De beslissing werd dan ook niet genomen op basis van het geheel van de elementen in het dossier. De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd, (schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen) Dat in de bestreden beslissing worden geschonden. de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, het benaerstigingsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. De bepalingen van de omzendbrief van 2005 betreffende het verblijf van de NBMV (B.S. 7 oktober 2005).

De artikelen 61/14 tot 61/25 van de Wet van 15.12.1980 (Vreemdelingenwet)."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Waar verzoekster stelt dat de omzendbrief N.B.M.V. had moeten worden nageleefd en aldus een B.I.V.R. moest worden afgegeven, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing toepassing maakt van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij wet van 12 september 2011. Deze bepalingen hebben de door verzoekster aangehaalde omzendbrief volledig vervangen (BS 28 november 2011). Die bepalingen zijn in werking getreden op 8 december 2011 en zijn onmiddellijk van toepassing op alle vanaf 8 december 2011 genomen beslissingen. Verzoekster voert geen schending aan van een van deze wetsbepalingen, maar blijft verwijzen naar de vroegere omzendbrief, die —volgens haar - i.c. enkel de afgifte van een BIVR als duurzame oplossing zou toelaten. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster vindt het niet zorgvuldig noch redelijk dat de verwerende partij als enige duurzame oplossing een terugkeer naar het land van herkomst ziet. Daarmee geeft verzoekster echter slechts aan het niet eens te zijn met de bestreden beslissing, doch toont zij niet aan dat deze op onredelijke gronden zou berusten. Met betrekking tot de stukken die verzoekster thans voorlegt, deze zijn niet van aard de bevindingen in de bestreden beslissing te weerleggen. De loutere verklaring niet te kunnen terugkeren naar El Salvador omdat ze daarginds twee maal verkracht zou zijn en daarna werd bedreigd en dat zij bang is dat dit opnieuw zou kunnen gebeuren is niet van die aard dat de duurzame oplossing een verblijf in België is. Verzoekster beweert zelf dat haar ouders niet op de hoogte zijn van de feiten. Verzoeksters gevolgtrekking hieruit dat de vader zich zou moeten wreken om de eer van zijn dochter te verdedigen, hetgeen een confrontatie met een maffiabende genaamd de Mara bende zou opleveren, is op zijn minst hypothetisch en niet gestaafd. Voorts hebben beide ouders nog de ouderlijke macht. Waar verzoekster tenslotte stelt dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar opvangmogelijkheden, antwoordt de verwerende partij dat verzoekster beroep kan doen "op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer" zodat de terugkeer van de minderjarige, als re-integratie, indien hij dat wenst, begeleid kan worden. Het enige middel is ongegrond."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift de motivering van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert, behandelt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoekster ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.4. Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen en betogen dat een motivering in het licht hiervan ontbreekt of dat de toepassing van deze omzendbrief niet werd nageleefd, aangezien, zoals de verwerende partij in haar nota terecht opmerkt, de voormelde omzendbrief opgeheven werd door de ministeriële omzendbrief van 14 november 2011 tot opheffing de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (BS 28 november 2011). Deze omzendbrief van 14 november 2011 wijst erop dat de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 110sexies tot 110undecies van zijn uitvoeringsbesluit de procedure bepalen inzake een machtiging tot verblijf voor de niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Voormelde bepalingen werden respectievelijk ingevoegd door de wet van 12 september 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het oog op de toekenning van een tijdelijke machtiging tot verblijf aan de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen en door het koninklijk besluit van 7 november 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en zijn op 8 december 2011 in werking getreden, zoals verzoekster zelf terecht aangeeft in haar verzoekschrift.

2.5. De bestreden beslissing die getroffen werd op 21 december 2011 diende de voormelde bepalingen dan ook toe te passen. De voormelde wet van 12 september 2011 voorziet immers geen overgangsmaatregelen. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in zijn werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na zijn inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N; Cass. 28 februari 2003, AR C100603N; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F). In casu is er geen sprake van onherroepelijk vastgestelde rechten, minstens wordt dit niet aangetoond.

2.6. Verzoekster kan verder niet dienstig betogen dat de verwerende partij “een niet gemotiveerd bevel tot terugbrenging uitbrengt” aangezien uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat ze verwijst naar de artikelen 61/19 en 61/19 van de Vreemdelingenwet, in het licht hiervan op uitgebreide gemotiveerde wijze stelt dat de duurzame oplossing gelegen is in het land waar de gezinshereniging

mogelijk is en tevens verwijst naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet en in het licht hiervan stelt dat verzoekster niet langer op legale wijze in het Rijk verblijft.

2.7. Waar verzoekster betoogt dat de verwerende partij geen afdoend individueel onderzoek gedaan heeft naar haar verklaringen inzake aanrandingen en bedreigingen in El Salvador, dient de Raad op te merken dat verzoekster hiermee voorbijgaat aan het kernpunt van de bestreden beslissing, namelijk dat haar ouders nog steeds in El Salvador wonen, dat zij nog steeds de ouderlijke macht uitoefenen en dat verzoekster niet aantoont dat haar ouders haar niet meer zouden kunnen opvangen. Verzoekster betwist het voormelde niet en toont niet aan dat deze beoordeling strijdig is met de in het middel opgeworpen geschonden bepalingen en beginselen. Verzoekster toont in het bijzonder niet aan dat dit strijdig is met artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet dat als mogelijkheid van duurzame oplossing de gezinshereniging in het land waar de ouders zich legaal bevinden, naar voren schuift of dat dit strijdig is met artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat de minister c.q. staatsecretaris of zijn gemachtigde, bij het bepalen van de duurzame oplossing voorrang geeft aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin. Bovendien motiveert de bestreden beslissing aangaande de aanrandingen en bedreigingen in El Salvador dat verzoekster geen enkel objectief element bijbrengt in dit verband en dat ze ook geen argumenten aanhaalt waaruit zou blijken dat zij geen toegang zou hebben tot overheidsbescherming in haar land van herkomst. De Raad ziet niet in hoe de verwerende partij een onderzoek in dit verband had kunnen laten voeren indien elk objectief element ontbreekt of waarom de verwerende partij een onderzoek had moeten laten uitvoeren in een strafrechtelijke zaak waarvan het onderzoek en de beslechting in de eerste plaats toekomt aan de autoriteiten van El Salvador. Verzoeksters aposteriori verklaringen waarom zij geen toegang kan zoeken tot overheidsbescherming zijn niet dienstig aangezien blijkens het administratief dossier nooit het vermijden van confrontatie met de Marabende werd aangehaald, noch door verzoekster tijdens haar interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken noch door de voogd van verzoekster in haar contacten met de verwerende partij.

2.8. Waar verzoekster nog op algemene wijze betoogt dat geen rekening gehouden werd met de argumenten van haar voogd *“in het verzoek AKV/BVIR”* en dat er geen beslissing werd getroffen op basis van het geheel van de elementen, dient de Raad op te merken dat het haar toekomt te concretiseren met welke elementen of argumenten er geen rekening gehouden werd, quod non. Het komt de Raad niet toe dit te gaan invullen ten behoeve van verzoekster.

2.9. Waar verzoekster betoogt dat de verwerende partij geen enkele structurele maatregel treft, noch een aankomstverklaring gevolgd door een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister, noch een verlenging van de bijlage 38, dient de Raad op te merken dat verzoekster eraan voorbijgaat dat artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet voorziet dat indien de duurzame oplossing de gezinshereniging is in een ander land, een bevel tot terugbrenging afgegeven wordt aan de voogd, wat in casu geschied is. Indien verzoekster een verlenging wil van dit bevel tot terugbrenging staat het haar vrij dit aan te vragen bij de verwerende partij die hierover dan zal dienen te oordelen. Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing deze mogelijkheid uitdrukkelijk aan wanneer ze stelt: *“In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien beroep doen op verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM, In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende een termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.”*

2.10. Met het algemeen afsluitend theoretisch betoog inzake de aangevoerde geschonden beginselen van behoorlijk bestuur, de weergave van de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de Vreemdelingenwet en de algemene melding dat deze bepalingen geschonden werden, wordt geen schending ervan aangetoond.

Dienvolgens is het enig middel ongegrond.

2.11. Voor het overige wijst de Raad nog op het gestelde in artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Uit de parlementaire voorbereiding (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer

2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 122) blijkt dat deze bepaling uitdrukkelijk het schriftelijke karakter van de procedure als kenmerk stelt, alsook van de eis dat partijen en hun raadslui hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling mogen voordragen, zonder dat ze andere middelen mogen aanvoeren dan die welke ze in hun proceduregeschrift hebben uiteengezet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA